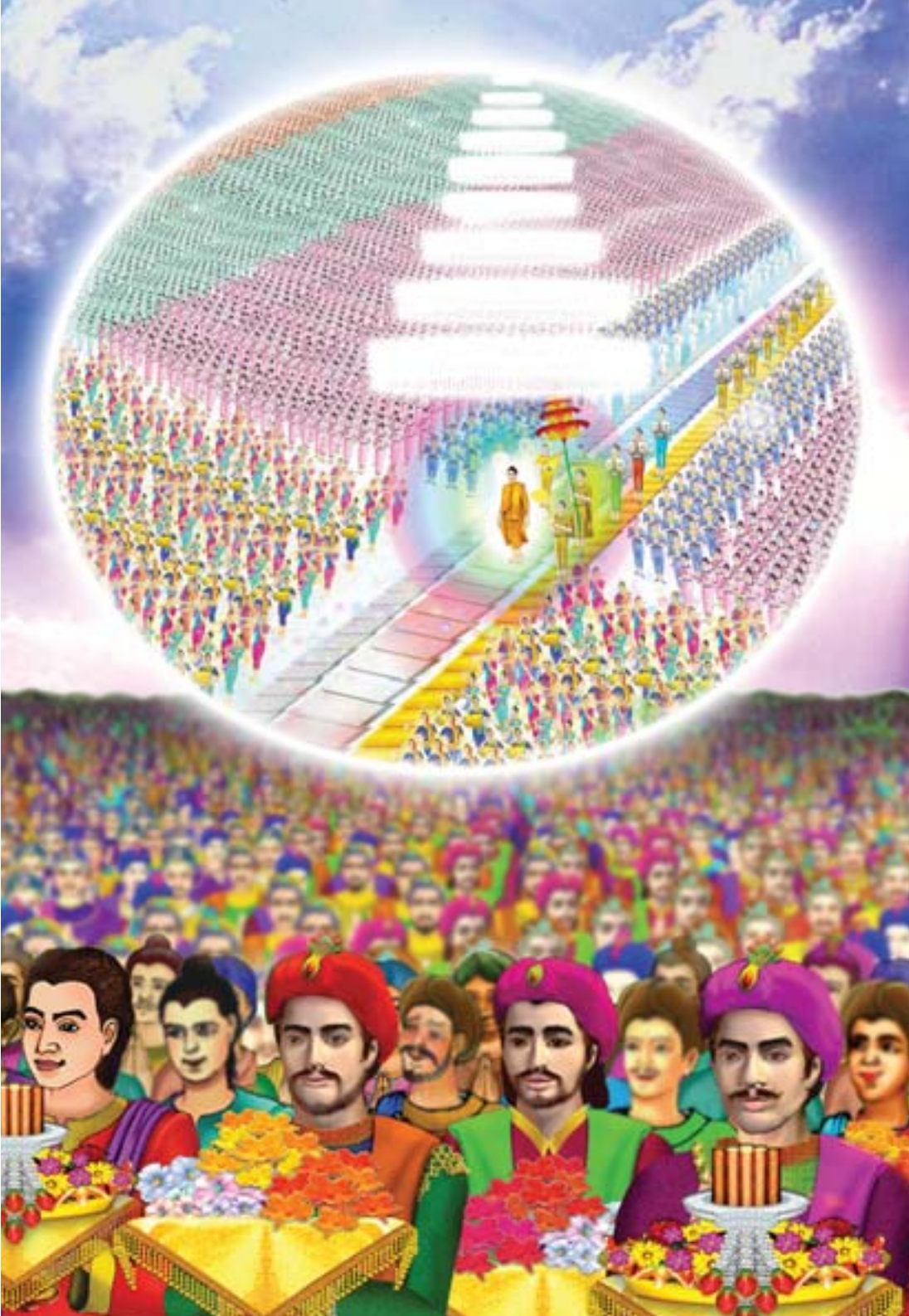

๒๐

มหัศจรรย์ วันออกพรรษา

พระจันทร์พระอาทิตย์ ซึ่งปราศจากมลทิน ย่อมแจ่ม
กระจ่างในท้องฟ้า ซึ่งปราศจากเมฆฝน ฉนใด ข้าแต่พระองค์
ผู้มีพระรัศมีชานออกแต่พระสรีรกาย ผู้เป็นมหามุนี พระองค์
ย่อมรู้เรื่องล่วงสรรพสัตว์โลก ด้วยพระยศ ฉนนัน ดังนี้

มหัศจรรย์วันออกพรรษา

๑๗๓

ธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นธรรมอันสงบ
ประณีต ละเอียดลึกซึ่ง จะคิดค้นค้นเดากันเองไม่ได้ จะรู้ได้
เฉพาะผู้ที่ลงมือปฏิบัติเท่านั้น เพราะเป็นของเฉพาะตน
ซึ่งพระพุทธองค์ทรงเป็นเพียงผู้ชี้แนะหนทาง ดังที่ตรัสไว้ว่า
“อกุขาตาโร ตถาคตา พระตถาคตเป็นเพียงผู้ชี้บอกหนทางให้
ส่วนเธอต้องลงมือปฏิบัติเอง” ถ้าหากเราตั้งใจปฏิบัติกันจริงๆ
และปฏิบัติอย่างถูกวิธี ย่อมเข้าถึงธรรมได้อย่างแน่นอน
เนื่องจากธรรมทั้งหลาย เป็นสิ่งที่มีอยู่แล้วในตัวของมนุษย์ทุกคน
ในโลก ไม่ใช่เป็นสิ่งที่ต้องสร้างหรือสมมติขึ้นมา แต่สามารถ
เข้าถึงได้ด้วยวิธีทำให้หายุดนึ่ง ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เท่านั้น

มีคาถาสรรเสริญพระบรมศาสดาใน คัถคราสสูตร ว่า

“พระจันทร์พระอาทิตย์ ซึ่งปราศจากมลทิน ย่อม
แจ่มกระจ่างในท้องฟ้า ซึ่งปราศจากเมฆฝน ฉันใด
ข้าแต่พระองค์ ผู้มีพระรัศมีชานออกแต่พระสรีรกาย
ผู้เป็นนพมาณี พระองค์ย่อมรุ่งเรืองล่งสรรพสัตว์โลก ด้วย
พระยศ ฉะนั้น ดังนี้”

พระผู้มีพระภาคเจ้าของเราทรงสั่งสมบุญบารมี
มานับภพนับชาติไม่ถ้วน อย่างน้อย ๔ อสงไขยแสนมหากัป
ทำให้เป็นผู้สมบูรณ์พร้อมในทุกๆ ด้าน ไม่มีใครที่จะมาเทียบกับ

มหาวิทยาลัยวันออกพรรษา

๑๗๘

พระองค์ได้ ถึงคราวที่จะทรงแสดงปาฏิหาริย์ นอกจากปฤชณ
คนธรรมดาทั่วไปจะบังเกิดความศรัทธาเลื่อมใสอย่างเปี่ยมล้นแล้ว
แม้พระอริยสาวกผู้ทรงอภิญญาเมื่อได้เห็นพุทธานุภาพทุกท่านต่าง
อัศจรรย์ใจในความเป็นอจินไตยของพระพุทธเจ้า กระทั่งเหล่า
นักบวชนอกศาสนาหรือมหาชนที่ยังเป็นมิชฌาปฏิญญิกิพากัน
เลื่อมใสศรัทธา ถึงขนาดหันมานับถือพระพุทธศาสนา กัน
มากมายนับไม่ถ้วน

*ในขณะที่ **พระบรมศาสดา** ทรงแสดงปาฏิหาริย์อยู่นั้น
ทรงรำพึงว่า พระพุทธเจ้าในอดีต หลังจากที่ท่านแสดงปาฏิหาริย์
แล้ว จะเสด็จไปจำพรรษา ณ สถานที่ใด ครั้นทรงรู้ว่า ควรจำ
พรรษาบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เพื่อแสดงอภิธรรมโปรดพระ-
พุทธมารดา พระองค์จึงยกพระบาทขวาขึ้นเหยียบยอดภูเขา-
ยัคัณธร แล้วยกพระบาทซ้ายเหยียบยอดเขาพระลิเนรุ ก้าวย่าง
พระบาทขึ้นไปเช่นเดียวกับคนทั่วไป

ขณะที่พระองค์ทรงยกพระบาทขึ้นนั้น ภูเขาก็ก็นมามา
รองรับพระบาททันที เมื่อทรงดำเนินผ่านไป ภูเขาก็กลับมาตั้ง
อยู่ที่เดิมเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น นี่ก็เป็นเรื่องอจินไตยของ

มติ ศจรยวันออกพรรษา

๑๗๕

พระพุทธเจ้า **พระอินทร์** ทอดพระเนตรเห็นพระพุทธองค์เสด็จมาก็ปีติโสมนัสที่พระบรมศาสดาจะทรงจำพรรษาในดาวดึงส์ ซึ่งนับเป็นบุญลาภอันประเสริฐของเหล่าทวยเทพยdingนักชาวสวรรค์ทั้งหมดจึงได้ถวายเป็นการต้อนรับด้วยความปลื้มปิติอย่างยิ่ง

พระบรมศาสดาเสด็จจำพรรษานบนันทุกัมพลคิลาอาสน์ซึ่งยาวถึง ๖๐ โยชน์ กว้าง ๕๐ โยชน์ หนา ๑๕ โยชน์ และประทับอยู่ใต้ต้นปาริฉัตร มีเหล่าทวยเทพจากสวรรค์ทุกชั้นฟ้ามารวมประชุมกันเนืองแน่นเต็มไปหมดเพื่อที่จะรับฟังพระธรรมเทศนาที่มีรัศมีสว่างไสวมากมีบุญบารมีมากจะนั่งอยู่ด้านหน้าที่มีรัศมีน้อยก็นั่งลดหลั่นไปตามลำดับ แต่รัศมีของเหล่าเทวดาไม่อาจที่จะเทียบกับฉัพพรรณรังสีของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้เลย

มหาชนรู้ว่าพระบรมศาสดาเสด็จจำพรรษาในเทวโลกและจะเสด็จกลับในวันมหาปวารณา ทุกคนจึงเฝ้ารอคอยการเสด็จกลับมาของพระพุทธองค์อยู่บริเวณนั้น ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์อย่างมาก เพราะสถานที่แห่งนั้น แม้จะเป็นที่โล่งๆ ว่างๆ ไม่มีเครื่องมุงบังกันแดดกันฝน แต่กลับมีบรรยากาศที่เย็นสบายเหมาะแก่การประพฤติปฏิบัติธรรม ไม่ว่าคนจะมากันมากมายเพียงใดก็มีข้าวปลาอาหารบริบูรณ์ เพราะได้**ท่านจุลอนาภิณหะ**เป็นต้นบุญคอยจัดอาหารมาเลี้ยงทุกคนไม่ให้ขาดตกบกพร่อง

มหาวิทยาลัยวันออกพรรษา

๑๘๐

ตลอดทั้ง ๓ เดือน ส่วน **พระโมคคัลลานะ** ได้ขึ้นไปบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เพื่อน้อมนำพระธรรมเทศนาที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงบนสวรรค์มาแสดงให้มหาชนฟังอีกครั้งหนึ่ง

เมื่อพระบรมศาสดาประทับนั่งในท่ามกลางหมู่ทวยเทพ ทรงเริ่มแสดงอภิธรรมปิฎกว่า “กุสลา ธมมา อกุสลา ธมมา อพยากตา ธมมา” แสดงเรื่อยไปตลอด ๓ เดือน ให้กับ **สิริมหา-
มาयाเทพบุตร** ที่เสด็จลงมาจากสวรรค์ชั้นดุสิตพร้อมด้วยเหล่าเทพบริวารอีกจำนวนมาก เมื่อถึงคราวที่จะเสด็จไปบิณฑบาต พระองค์ก็จะเนรมิตพระพุทธรูปนิมิตแสดงธรรมแทน จนกว่าพระองค์จะเสด็จกลับ

ทุกๆ วัน พระพุทธรูปองค์จะเสด็จไปบิณฑบาตที่อุตตฺตกรุทวิป และทรงฉันภัตตาหารที่สระอโนดาตในป่าหิมพานต์ **พระสารีบุตร** จะมาอุปัฏฐากพระองค์ พร้อมกับฟังธรรมที่พระองค์ทรงแสดงบนสวรรค์ จากนั้นท่านจะนำไปแสดงแก่ลัทธิวิhariกของท่าน ๕๐๐ รูป และเทศน์สอนมหาชนที่มารอคอยการเสด็จกลับมาของพระพุทธรูปพร้อมกับพระโมคคัลลานะ

ในพรรษานั้นมีภิกษุ ๕๐๐ รูป ซึ่งเคยเกิดเป็นค่างควาหนู เกาะอยู่ในถ้ำแห่งหนึ่ง ในสมัยของพระกัสสปสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ฟังพระสวดอภิธรรมต่างเกิดความเลื่อมใสในเสียงนั้น ด้วยจิต

มติศจรรยวันออกพรรษา

๑๘๑

ที่เลื่อมใสเมื่อละโลกไปแล้ว ได้ไปบังเกิดในเทวโลกเสวยทิพย์สมบัติสิ้นพุทธันดรหนึ่ง จุตจากเทวโลกก็มาเกิดในกรุงสาวัตถี มีบุญได้มาเห็นยมกปาฏิหาริย์ เกิดความปีติเลื่อมใสในพระพุทธเจ้ามากจึงขอบวช ทันทิที่ได้ฟังพระอภิธรรม ธรรมสัญญาที่เคยฟังสมัยเป็นค่างคาวหนูก่เกิดขึ้น ทำให้เป็นผู้ชำนาญในพระอภิธรรมเป็นพิเศษ

เมื่อถึงวันออกพรรษา พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงพระธรรมเทศนาจบลง เหล่าเทวดาได้บรรลुरुธรรมาภิสมัย เข้าถึงธรรมกันถึง ๘๐,๐๐๐ โกฏิ สิริมหาเมฆาเทพบุตรได้บรรลุโสดาบัน ในวันนั้นเป็นวันที่แสงแห่งธรรมสว่างไสวรุ่งโรจน์ไปทั่วทุกชั้นฟ้า พระบรมศาสดาตรัสบอกพระอินทร์ว่า ถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะเสด็จกลับสู่มนุษยโลก

มหาชนต่างมารอคอยพระองค์อยู่ที่เมืองสังกัสสนคร ทุกคนล้วนมีใจที่ผ่องใส เจริญพุทธานุสติมีพระพุทธเจ้าเป็นอารมณ์ตลอดทั้ง ๓ เดือน ใจจึงเกลี้ยงเกลาสะอาดบริสุทธิ์มาก ขณะที่พระพุทธเจ้าแสดงยมกปาฏิหาริย์ พร้อมกับเสด็จลงมายังโลกมนุษย์ ด้วยใจที่ใสบริสุทธิ์ของมหาชนในครั้งนั้น จึงทำให้สามารถมองเห็นเทวดาบนสวรรค์ทุกชั้นฟ้าที่มาส่งพระองค์ เป็นเหมือนกองทัพของชาวสวรรค์ที่เลื่อนลอยมาจากนภากาศ

มหัศจรรย์วันออกพรรษา

๑๘๒

มีความยิ่งใหญ่ประดุจพระเจ้าจักรพรรดิเสด็จออกयाตราทัพ
เหล่าเทวดาได้ลงมาทางบันไดทอง มหาพรหมลงมาทางบันไดเงิน

ส่วนพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จลงทางบันไดแก้วมณี
ทรงเปล่งพระฉัพพรรณรังสีสว่างไสวเรืองรองไปทั่วทั้งโลกธาตุ
แล้วเกิดสิ่งอัศจรรย์ขึ้น คือ ท่านเปิดโลกทั้งสาม ให้เห็นถึงกันใน
เวลาเดียวกัน คือ สวรรค์ มนุษย์ นรก เห็นกันหมดทั้งเทวดา มนุษย์
สัตว์นรก สัตว์เดียรัจฉาน เปเรต อสุรกาย ต่างเห็นกันและกัน
ด้วยตาเนื้อ เป็นอัศจรรย์ด้วยพุทธานุภาพ เมื่อเห็นความ
อัศจรรย์นั้นต่างเกิดมหาปีติ พวกกันตั้งความปรารถนาที่จะเป็น
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าในอนาคตกาลภายภาคเบื้องหน้า เพราะเห็น
พุทธานุภาพนั้น บางคัมภีร์ถึงกับกล่าวว่า แม้แต่มดซึ่งเป็นสัตว์-
เดียรัจฉานยังมีความรู้สึกนึกคิดที่จะปรารถนาเป็นพระพุทเจ้า
ด้วย วันนั้นจึงเรียกว่า **“วันพระพุทเจ้าเปิดโลก”**

ในขณะที่มหาชนกำลังเกิดมหาปีติอยู่นั้นพระพุทองค์ทรง
แสดงธรรมโปรดสรรพสัตว์ที่มาถวายการต้อนรับพระองค์ใน
ครั้งนั้น ทั้งมนุษย์ และเทวดาได้เข้าถึงพระธรรมกายถึง ๓๐ โภกิ
นี่เป็นเรื่องจริงที่เล่าขานยาวนานมาถึง ๒,๕๐๐ กว่าปีแล้ว
เพราะฉะนั้นขอให้เรามีความปลื้มปีติเบิกบานใจ แล้วมองย้อน
ไปดูความตั้งใจจริงในการประพฤติปฏิบัติธรรมของเราที่ผ่านมา
ว่าได้ทุ่มเทชีวิตจิตใจนั่งสมาธิปฏิบัติธรรมกันมิได้ขาด เราจะมี

ม ทั ศ จ ร ร ย ั ว ั น อ อ ก พ ร ร ช า

๑๘๓

ปีติสุขเป็นรางวัล หากท่านใดที่ยังไม่ได้ทำอย่างเต็มที่ ให้เร่งรีบ
และหันกลับมาให้ความสำคัญกับศูนย์กลางกายเพิ่มมากขึ้น ให้มี
พระรัตนตรัยเป็นอารมณ์ให้ได้ จะเดิน ยืน นั่งนอน หรืออยู่ใน
อิริยาบถใด อย่าลืมรักษาใจให้หยุดนิ่ง เพื่อพรราชนี้จะได้เข้าถึง
พระธรรมกายกันทุกคน

